

РЕШЕНИЕ

№ 662

гр. Русе, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Боян П. Войков

при участието на секретаря Елка П. Цигуларова
като разгледа докладваното от Боян П. Войков Административно наказателно дело № 20234520201562 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на Н. С. С., ЕГН: *****, с адрес **, против Наказателно постановление № 38-0005332/19.06.2023 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – Русе, с което на жалбоподателя са му наложени две наказания „глоба“ в размер на по 200 лв. на основание чл. 179, ал. 6, т. 2 ЗДвП за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1, вр. чл. 101, ал. 4 ЗДвП вр. Приложение 5, Част I, т. 1.1.14, б. „А“, изр. 1 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. на МТИТС.

Жалбоподателят изразява несъгласие с наложените с наказателното постановление наказания. Счита, че при съставянето на наказателното постановление, с което било поставено началото на административнонаказателното производство, били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като не били отразени правилно обстоятелствата по нарушението, не била изяснена фактическата обстановка, както и дали било извършено вмененото му нарушение по ЗАП. Наказателното постановление било съставено изцяло на основание изложените твърдения на актосъставителя, който бил посочил неясни факти и

обстоятелства досежно обстановката. Административнонаказващият орган при определяне размера на наказанието не бил извършил проверка относно отразените във възражението към АУАН обстоятелства съгласно изискванията на чл. 52, ал. 4 ЗАНН. Той кредитирал изцяло последните, без да се съобрази с изложените от жалбоподателя обстоятелства. Така било допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, който бил в невъзможност да разбере в какво точно нарушение бил обвинен. При определяне размера на административното наказание наказващият орган не взел предвид разпоредбата на чл. 27, ал. 2 ЗАНН относно тежестта на нарушението и обстоятелствата, касаещи извършването на същото. Моли за отмяната на обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Вместо него молба депозира упълномощеният му защитник адв. А. Д. от АК – Варна, с която не възразява да бъде даден ход на делото в негово отсъствие и взема становище по същество. Счита издаденото наказателно постановление за незаконосъобразно. Тежестта на доказване лежала върху административнонаказващия орган. АУАН и НП нямали обвързваща доказателствена сила в съдебното производство. В наказателното постановление липсвали изискуемите по закон атрибути и в частност тези по чл. 57, ал. 1 ЗАНН. Липсвал най-важният реквизит, а именно този по т. 5 от цитираната разпоредба – описание на нарушението, дата и място на извършване, къде било извършено и обстоятелствата, при които е било извършено. Така жалбоподателят не знаел в какво точно бил обвинен. Не ставало ясно въз основа на какви доказателства административнонаказващият орган формирал своето вътрешно убеждение и стигнал до извода за виновността на жалбоподателя. Не било доказано с категоричност неизпълнение на задължението, вменено с разпоредбата на чл. 101, ал. 1 ЗДвП. По този начин се стигнало до издаване на наказателно постановление при неизяснена фактическа обстановка на твърдяното за извършено нарушение, неописана с всички релевантни за деянието елементи следователно нарушението по ЗДвП се явявало недоказано. Съгласно нормата на чл. 139, ал. 1, т. 1 ЗДвП движещите се по пътя ППС трябва да бъдат технически изправни. Разпоредбата 179, ал. 6, т. 2 ЗДвП предвиждала отговорност за водач на МПС, който управлява ППС със значителни

технически неизправности. В този случай обаче контролните органи и наказващият орган не били изяснили кога е настъпила повредата, тъй като били налице доказателства и в частност удостоверение за техническа изправност, че процесното МПС е било технически изправно през последните 3-4 месеца, защото е минало технически преглед и е било допуснато до движение по пътищата. Не били взети предвид обясненията и възраженията на нарушителя, който заявил, че спирачната система била в изправност. За да се определи дали спирачната система е била в изправност, е следвало това да се установи чрез тест на спирачен стенд, който да отчете съответните показания. „На око“ било невъзможно да се определи дали спирачната система работела или дали е била налице значителна техническа неизправност. Никъде в АУАН и НП нямало информация как контролните органи установили, че спирачният диск е износен, не било посочено с какво техническо средство е било извършено замерването и как от това замерване се е стигнало до извода, че спирачните дискове са били износени. Съгласно фабричните характеристики на дебелината на спирачните дискове било невъзможно при такава дебелина същите да бъдат износени. Наказващият орган не бил ангажирал доказателства за дебелината на спирачните дискове, а доказването на тези обстоятелства нямало как да се изясни чрез разпита на служителите при липсва на замерване с техническо средство. Водачът С. при проверката е представил валидно удостоверение за преминат технически преглед, поради което е нямало как да знае, че е налице техническа неизправност и деянието се явявало недоказано от субективна страна. Не била обоснована тезата за доказаност на деянието от субективна страна. Налице било случайно деяние по смисъла на чл. 11 ЗАНН вр. чл. 15 НК. За да бъде съставомерно нарушението по чл. 139, ал. 1, т. 1 ЗДвП било необходимо деецът да знае и съзнателно да управлява МПС с техническа неизправност, следователно трябвало по безспорен начин да се докаже авторството на деянието с доказателствените средства, събрани и приложени по делото. Съдът не можел да измени основанието за налагането на административно наказание в случаите, в които административнонаказващият орган е определил неправилно приложимият материален закон. Наказващият орган не разполагал с процесуалната възможност да сочи нови нарушени законови норми в издаваното наказателно постановление. Наложена санкция се явявала несправедлива и тежка. Не били произтекли вредни последици от

нарушението и същото е било отстранено веднага от установяването му. Липсвало изложени мотиви в наказателното постановление относно това следвало ли да се приложи разпоредбата на чл. 28 ЗАНН за маловажност на деянието. Поради тези съображения така определено наказанието се явявало явно несправедливо. Недопустимо било факти, касаещи съставомерни признаци на нарушението, да се установяват едва в съдебно заседание, тъй като същите императивно следвало да фигурират в наказателното постановление. Моли за отмяната на обжалваното наказателно постановление, като претендира разноси за производството.

Административнонаказващият орган директорът на РД „АА“ – Русе редовно призован, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Районна прокуратура – Русе редовно призовани, не изпращат представител.

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок на 01.08.2023 г. по пощата, при положение че Наказателното постановление е било връчено на нарушителя на 28.07.2023 г., поради което се явява процесуално допустима.

По същество жалбата се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

Наказателно постановление № 38-0005332/19.06.2023 г. на директора на РД „Автомобилна администрация“ – Русе е издадено за това, че при извършена проверка от страна на контролните органи на ИААА било установено, че на 04.05.2023 г., около 15,02 ч, в гр. Русе, на КПП „Русофили“, посока на движение изход от гр. Русе, жалбоподателят Н. С. управлявал товарен автомобил марка „Ман“ с рег. № В 4066 РК, с прикачено към него полуремарке марка „Бросхуис“ с рег. № В 0148 ЕС, като извършвал обществен превоз на товари на територията на Р България с маршрут на движение от гр. Девня до гр. Русе и обратно, видно от пътен лист № 0062761/03.04.2023 г., като в момента на проверката бил без товар, като извършил нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1, вр. чл. 101, ал. 4 ЗДвП вр. Приложение 5, Част I, т. 1.1.14, б. „А“, изр. 1 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. на МТИТС, изразяващо се в това, че управляваното от него полуремарке било с две значителни технически неизправности, изразяващи се в това, че полуремаркетото било с два спиращни диска – на втора ос, от дясна страна, и на

трета ос, от дясна страна, които били износени – вълнообразно надраскани по цялата ширина и обиколка на работната част.

От разпита на актосъставителя и на свидетеля, както и от приложените по делото писмени и веществени доказателства, се установи следната фактическа обстановка:

На 04.05.2023 г. жалбоподателят С. осъществявал обществен превоз на товар на територията на Р България съгласно пътен лист № 0062761/03.04.2023 г. с маршрут гр. Девня – гр. Русе и обратно, като управлявал съчленено МПС – товарен автомобил марка „Ман“ с рег. № В 4066 РК, кат. N3, с прикачено към него полуремарке марка „Бросхуис“ с рег. № В 0148 ЕС, кат. О4. Към 15,02 ч жалбоподателят се движил с товарната композиция по главен път I-2 от гр. Русе в посока гр. Девня, като приближавайки КПП „Русофили“ на изхода на гр. Русе бил спрян за проверка от служителите на ИААА св. Д. С. Д. и св. М. М. Н.. При така извършената проверка контролните органи установили 4 бр. нарушения, две от които са предмет на обжалваното наказателно постановление, а именно, че управляваното от него полуремарке марка „Бросхуис“ с рег. № В 0148 ЕС било с две значителни технически неизправности, изразяващи се в това, че полуремаркетото било с два спирачни диска – на втора ос, от дясна страна, и на трета ос, от дясна страна, които били износени – вълнообразно надраскани по цялата ширина и обиколка на работната част. Тези нарушения били констатирани при визуален оглед и при допир, при което били установени вълнообразни износвания под формата на драскотини, които нарушавали гладката повърхност на спирачния диск и по този начин намалявали спирачната ефективност. Тези констатации били направени, въпреки че водачът С. представил на служителите талон за преминат технически преглед за изправност на процесното полуремарке. В резултат на констатираните неизправности св. Д. Д. съставил АУАН № 332740/04.05.2023 г., като жалбоподателят С. направил възражение, че механикът е прегледал полуремаркетото и е установил, че спирачките били наред и същото можело да се движи по пътищата. Другите две нарушения, констатирани от контролните органи били за това, че в тахографския лист не била попълнена датата на приключването му и че управляваният автомобил бил с аналогов тахограф, но водачът не използвал тахографски лист към момента на проверката.

Актът и наказателното постановление са съставени при спазване императивните изисквания на ЗАНН. Същите съдържат всички необходими за тяхната редовност от формална страна реквизити, визирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. В акта за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление, а така също и в самото наказателно постановление, са намерили отражение всички обективни признаци на състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя, а така също и конкретната законова разпоредба, под която са субсумирани фактите, установени от административния орган и санкционната норма, въз основа на която е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Не е налице противоречие между приетите за установени факти, нормата под която същите са субсумирани и санкционната разпоредба, въз основа на която е ангажирана отговорността на санкционираното лице. Съдът не констатира наведените от жалбоподателя пороци в АУАН и НП и в частност липсата на подробно описание на нарушението, дата и място на извършване, къде е било извършено и обстоятелствата, при които е било извършено. В двата акта е описано достатъчно ясно времето и мястото на извършване на нарушението – на 04.05.2023 г. в гр. Русе, на КПП „Русофили“, в посока на движение изход от гр. Русе. Описани са и обстоятелствата на извършване на нарушението – управление на съчленено МПС – товарен автомобил марка „Ман“ с рег. № В 4066 РК, кат. N3, с прикачено към него полуремарке марка „Бросхуис“ с рег. № В 0148 ЕС, кат. О4, както и че са констатирани две технически неизправности, квалифицирани като значителни, а именно, че спирачните дискове на втора и трета ос от дясна страна на полуремаркетото са износени, тъй като били вълнообразно надраскани по цялата ширина и обиколка на работната им част. Това описание е напълно достатъчно за нарушителя да разбере какво нарушение му се вменява във вина, използвани са и всички легални термини, относими към нарушението и уредени в ЗДвП и съответния подзаконов нормативен акт - Наредба № Н-32/16.12.2011 г. на МТИТС.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за недоказаност на неизпълнение на задължение по чл. 101, ал. 1 ЗДвП. В настоящия случай нито актосъставителят, нито административнонаказващият орган се е позовал на тази разпоредба. Позоваването е единствено на чл. 101, ал. 4 ЗДвП, доколкото същата препраща към създаването на отделен подзаконов нормативен акт,

класифициращ неизправностите - Наредба № Н-32/16.12.2011 г. на МТИТС. Контролните органи нямат задължение да установяват момента на възникване на повредата, поради което не е било необходимо да събират доказателства за това. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че за констатиране на неизправностите е следвало контролните органи да използват техническо средство – спирачен стенд, или друго подобно, както и да измерят дебелината на спирачните дискове. В настоящия случай техническата неизправност се изразява в това, че спирачните дискове са износени, тъй като са надраскани, а износването представлява значителна техническа неизправност. В Приложение 5, Част I, т. 1.1.14, б. „А“, изр. 1 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. на МТИТС е посочено, че тази неизправност се констатира при визуална проверка, следователно за контролните органи не е било необходимо да използват технически средства или да измерват дебелината на спирачния диск. Износеността в настоящия случай се изразява в наличието на надраскване по спирачните дискове, което практически е довело до тяхното изхабяване, поради непълната възможност те да изпълняват своите функции като част от спирачната система, а не износване като изтъкване или изтъняване дебелината на самия спирачен диск и това е подробно посочено, описани са вълнообразни надрасквания по цялата ширина и обиколка на спирачните дискове. Неизправностите, свързани със спирачната ефективност, са уредени в Приложение 5, Част I, т. 1.2 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. на МТИТС, като в настоящия случай такива не са били предмет на проверката, защото констатираните неизправности са от такова естество, че не е необходимо да бъде изследвана спирачната ефективност, защото законодателят не случайно ги е обособил в отделна категория неизправности, очевидно презюмирайки винаги настъпването на загуба в спирачната ефективност при констатирани неизправности от такъв вид. Поради това извършването на каквито и да е било други замервания, включая с технически средства се явява ненужно и безпредметно за установяване на нарушенията, които са предмет на обжалваното наказателно постановление. Нарушенията не касаят цялата спирачна система, а отделен неин компонент – спирачните дискове, които, както заявяват двамата свидетели, при надраскване се намалява спирачната ефективност, поради влошено съприкосновение между диска и накладките. Значителността на тази неизправност се установява от прекомерната надрасканост на спирачните дискове, която се установява не

само от свидетелските показания, но и от приложените фотоснимки, от които е видно, че същите са вълнообразно надраскани и то по цялата ширина и обиколка на работната площ на спирачните дискове.

Разпоредбата на чл. 179, ал. 6, т. 2 ЗДвП квалифицира като наказуемо това деяние, изразяващо се в управление на ППС, което е технически неизправно, с констатирани значителни неизправности. Как следва да бъдат квалифицирани съответните неизправности се определя от наредбата по чл. 101, ал. 4 ЗДвП - Наредба № Н-32/16.12.2011 г. на МТИТС и съдържащото се в нея Приложение № 5. Субект на административнонаказателна отговорност според санкционната норма е водач на ППС, макар и разпоредбата да не е използвала конкретно това съществително име, а само относителното местоимение „който“. Това се извежда по тълкувателен път от текста на самата разпоредба, според която наказателноотговорното лице следва да управлява ППС. По смисъла на § 6, т. 25 ДР ЗДвП „водач“ е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата. Управлението на ППС се изразява с боравене на уредите за контрол на същото, привеждането му в движение, привеждането му от движение в спряло състояние, предприемане на маневри и т.н. В настоящия случай не е спорно обстоятелството, че към момента на спиране на процесното превозно средство за проверка от контролните органи същото се е управлявало от жалбоподателя С.. Констатираните неизправности са квалифицирани от контролните органи като значителни с оглед критериите на Приложение 5, Част I, т. 1.1.14, б. „А“, изр. 1 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. на МТИТС. Относимата разпоредба, която предвижда задължение към водачите да управляват по пътищата, отворени за обществено ползване, само пътни превозни средства, които са технически изправни, е чл. 139, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Като водач на съчленено ППС жалбоподателят С. е носител на това задължение. От всичко това следва изводът, че така описаното от административнонаказващия орган деяние се явява доказано от обективна страна.

От субективна страна обаче съдът намира нарушението за недоказано. На първо място в нито една разпоредба на ЗДвП или на актовете по неговото прилагане, в частност ППЗДвП или Наредба № Н-32/16.12.2011 г. на МТИТС не е предвидено задължение за водача да се убеди, преди да приведе в

движение управляваното от него моторно превозно средство, че същото е технически изправно, т.е. той сам да извърши щателна проверка за изправността на превозното средство. Това съвсем не означава, че ако водачът случайно беше констатирал съответната неизправност и същата е била сведена до знанието му или би могла да бъде установена и по време на нормалното управление на превозното средство не следва да бъде ангажирана административнонаказателната му отговорност, но в тази хипотеза субектът на нарушението действа умишлено, тъй като съзнава общественотоопасните последици, защото в съзнанието му са се отразили елементи от състава на нарушението, а именно наличието на техническа неизправност. В хипотезата на констатираните нарушения, за които е издадено процесното наказателно постановление обаче липсва субективният елемент, а е налице случайно деяние по смисъла на чл. 15 НК, защото, макар и да е могъл да установи техническата неизправност, доколкото за констатирането □ не са необходими специални средства, жалбоподателят не е бил длъжен да го направи. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗАНН наказуеми са и административните нарушения, извършени при непредпазливост, но в настоящия случай случайното деяние изключва непредпазливостта, доколкото за да бъде налице последната е необходимо в кумулативна даденост деецът не само да е могъл, но и да е бил длъжен да предвиди общественотоопасните последици. Всички тези изводи се подкрепят от обстоятелството, че нито един от свидетелите не отрича, а дори потвърждава, че полуремаркетото марка „Бросхуис“ с рег. № В 0148 ЕС е било преминало технически преглед, за което водачът е представил и съответния документ. С оглед спазването на изискването на чл. 139, ал. 1, т. 1 ЗДвП, а именно по пътищата да се движат само технически изправни ППС, законодателят е предвидил конкретни ППС да преминават задължителни технически прегледи съгласно разпоредбата на чл. 147, ал. 1, изр. 1 ЗДвП. Периодичността на техническите прегледи за ППС категория О4, към която спада процесното полуремарке, е уредена в чл. 147, ал. 3, т. 4 ЗДвП, според която тя е всяка година, за превозните средства, от чиято първоначална регистрация са минали не повече от 10 години, а след което - на всеки 6 месеца. От това следва изводът, че законодателят е възложил на други лица задължения във връзка с извършването на обстойни проверки за техническата изправност на превозните средства, поради което, предвид представените доказателства за това, че полуремаркетото, за което са констатирани

неизправностите, е преминало технически преглед и липсата на доказателства, които да сочат, че жалбоподателят С. действително е бил наясно със съществуващите неизправности, деянието, извършено от него, се явява несъставомерно, поради липса на субективна страна.

Тъй като деянието се явява несъставомерно, в настоящия случай е безпредметно съдът да обсъжда приложението на чл. 28 ЗАНН, доколкото за приложението му е необходимо да бъде доказано виновно извършено деяние, като вината в настоящия случай – елемент от субективната страна на състава на нарушението, липсва. За пълнота на изложението следва да се посочи, че по силата на чл. 189з ЗДвП обаче е изключено приложението на чл. 28 ЗАНН за административните нарушения по ЗДвП.

Предвид гореизложеното обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото жалбоподателят има право на разноси. Той е представил доказателства, че е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. и това е инкорпорирано в приложения договор за правна защита и съдействие, където е отразено, че адвокатският хонорар е заплатен в брой. Административнонаказващият орган е направил възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, но в настоящия случай същият се явява определен под минимума съгласно чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за МПРАВ, поради което не следва да бъде редуциран.

Мотивиран така, Русенският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 38-0005332/19.06.2023 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – Русе, с което на Н. С. С., ЕГН: *****, с адрес ***, са му наложени две наказания „глоба“ в размер на по 200 лв. на основание чл. 179, ал. 6, т. 2 ЗДвП за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1, вр. чл. 101, ал. 4 ЗДвП вр. Приложение 5, Част I, т. 1.1.14, б. „А“, изр. 1 от Наредба № Н-32/16.12.2011 г. на МТИТС.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ със седалище в гр. София, ул. „Ген. Й.В. Гурко“ № 5, **ДА ЗАПЛАТИ** на Н. С. С., ЕГН: *****, с адрес ***, сумата от **400 лв.** – разноси за

производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протестиране в 14-дневен срок от съобщаването му пред Административен съд – Русе.

Съдия при Районен съд – Русе: _____